

Susan Wiggsová



Knih kupectví ztrát a nálezů



Natalie Harperová se v důsledku tragédie stává zároveň dědičkou sanfranciského knihkupectví a pečovatelkou svého dědečka. Aby měla péči o něj z čeho hradit, rozhodne se obchod prodat. Jenže dědeček je zásadně proti, a Natalii tak nezbývá než opustit slibnou kariéru, přestěhovat se do bytu v historické budově a provoz krámku neochotně převzít.

Brzy však zjišťuje, že knihy jí poskytují vítanou úlevu v nesmírném žalu, a její život se začne pomalu obracet k lepšímu. Najme šikovného řemeslníka Peache Gallaghery, aby v domě provedl potřebné opravy, a k jejímu velkému překvapení se neslavný začátek začne obracet v nečekanou cestu objevů a poznávání pravdy o její rodině, budoucnosti i srdci. Může Natalie v nové kapitole svého života najít nejen samu sebe, ale i lásku a štěstí?

„Kniha, kterou si užijí příznivci literatury pro ženy, žhavé romantiky a románů Nory Robertsové a Kristin Hannahové.“

– Library Journal

Susan Wiggsová

**Knihkupectví
ztrát a nálezů**

Susan Wiggsová



**Knih
kupectví
ztrát a nálezů**

Přeložila Hana Catalano



metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce.

Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění.

Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

THE LOST AND FOUND BOOKSHOP

HarperCollins Publishers,

195 Broadway, New York, NY 10007.

Copyright © 2020 Susan Wiggs

Translation © Hana Catalano, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-529-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-528-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-151-9 (print)

*Věnováno
knihkupcům, šířitelům snů.*

ÚVOD

*Zámek J. C. Flooda
San Francisco*

Natalie Harperová stanula na matčině pohřbu před shromážděnými lidmi. Pohlédla na řečnický pultík. Na jeho šikmé desce ležela složka s názvem Průvodce pro truchlící spolu s jejími poznámkami. Brožura sice obsahovala souhrn rad, ale nevysvětlovala jednu věc: Jak po tomhle žít dál?

Natalie s sebou ty stránky nosila celé dny a doufala, že se jí nějak podaří najít vysvětlení nevysvětlitelného nebo způsob, jak vyslovit to nepopsatelné. Žádné poznámky a zdroje na světě nedokázaly proniknout do nedokončeného příběhu matčina života, který v Nataliině žalu visel někde těsně mimo její dosah. Slova se jí před očima třpytila jako vlhká šmouha.

Snažila se upamatovat, co měla v úmyslu říct – jako kdyby šlo ve třiminutovém proslovu shrnout život Blythe Harperové. Co se říká na posledním rozloučení s matkou? Že s vámi byla každou minutu vašeho života od chvíle, kdy jste se poprvé nadechli, až do minulého týdne, kdy odešla navždy. Že byla krásná a inspirující. Skvělá, ale často dětinská. Výstřední a uměla naštvat. Komplikovaná a milovaná. Že byla všechno – matka, dcera, kamarádka, knihkupkyně, šířitelka snů.

A že v tu chvíli, kdy ji Natalie potřebovala nejvíc, Blythe Harperová právě padala z nebe.

PRVNÍ ČÁST

Neboj se smrti, ale spíš neprožitého života.

Nemusíš žít navěky, musíš jen žít.

– z filmu TAJEMSTVÍ NESMRTELNÝCH

1

*Archangel, okres Sonoma, Kalifornie
O týden dříve*

Pro Natalii to byla důležitá událost. Určitě nejdůležitější v její dosavadní kariéře. Celá firma Pinnacle Fine Wines se shromáždila v přijímacím sále, aby oslavila její povýšení a obchod za milion dolarů, který Natalie pro firmu sjednala. Její vlastní matka se však neukázala.

Jak typické.

Je pravda, že jet z města do Archangelu mohlo být v odpoledních hodinách nevypočitatelné. Stejně tak ale bylo možné, že Blythe Harperová dočista zapoměla, že by se měla na oslavě úspěchu své dcery ukázat.

Natalie nasadila úsměv, přejela si rukama po saku šitým na míru, konzervativním kousku, který si oblékla přes bílou hedvábnou halenku s mašlí kolem krku, za kterou kvůli téhle události utratila spoustu peněz. Mezitím sledovala majitele firmy Ruperta Carnabyho, jak kráčí k pódiu na stupínku. Cestou se zastavoval, aby se pozdravil s kolegy. Pak se podívala ke dveřím a napůl doufala, že jimi matka na poslední chvíli vrazí dovnitř.

Její druhá polovina si nedělala iluze.

Připomněla si, že už je dospělá žena, ne malé dítě, které potřebuje, aby se maminka objevila na školní akci. Tedy ne že by to Blythe někdy dělala.

I když to vědomě nepočítala, věděla, že matka v jejím životě propásla hodně věcí. Od tradiční ceremonie při sklá-

dání dívčího skautského slibu přes kalifornský šampionát v matematice až po její promoci. Vždycky se našel nějaký důvod – nemohla zavřít obchod, čekala na nějakého obchodního zástupce, nepodařilo se jí půjčit si auto, měla akci s VIP spisovatelem – samé dobré důvody, u nichž by si Natalie, kdyby je rozporovala, připadala malicherně.

To je fuk, pomyslela si a přešlápla z nohy na nohu ve svých moderních, avšak nepohodlných středně vysokých lodičkách. *V pohodě*. Matka by měla výmluvu a Natalie by neprotestovala. Jako vždycky. Ale aby byla fér k matce, která dceru vychovala sama, musela uznat, že Blythe v knihkupectví prostě moc volného času nemá. Posledních třicet let obchod vedla skoro sama a často neměla finance na výpomoc.

Mandy McDowellová, Nataliina kolegyně z logistiky, procházela kolem se sklenicí vína a přitom bavila kolegu další historkou o svých roztomilých, ale nevychovaných dětech.

Natalie si až moc pozdě uvědomila, že se Mandy nedívá před sebe. Nestačila včas uhnout a Mandy na ni vyšpláchla víno.

„Proboha, Natalie!“ vykřikla Mandy s vykulenýma očima. „Neviděla jsem tě. Sakra, moc se omlouvám!“

Natalie si odtáhla bílou hedvábnou halenku od těla. „Skvělý,“ procedila mezi zuby, popadla ubrousek a tiskla ho na skvrny od vína.

„Sodovka na záchranu,“ přispěchala Mandina kamarádka Cheryl s ubrouskem a láhví. „Ukaž, pomůžu ti.“

Zatímco si Natalie přidržovala halenku kousek od podprsenky, na níž se víno podepsalo také, Mandy a Cheryl se snažily velkou skvrnu odstranit. „Jsem hrozné nemehlo,“ řekla Mandy. „Můžeš mi vůbec někdy odpustit? Bože, neměla bys. A zrovna dneska, právě když máš jít na pódium...“

„Byla to nehoda,“ připustila Natalie a snažila se zachovat klid. Pokusila se tu situaci zlehčit.

„Slib mi, že mi pošleš účet z čistírny,“ pokračovala Mandy. „A jestli ty fleky nezmizí, samozřejmě ti koupím novou halenku.“

„Tak jo,“ zamumlala Natalie. Věděla předem, že kolegyně slib nedodrží. Mandy byla samoživitelka, věčně měla hluboko do kapsy. Jen s velkým úsilím dokázala platit běžné účty. Podle jejích prodloužených řas a pěstěných nehtů jí ale zřejmě nevadilo utrácet za péči o sebe. Nicméně vždycky měla nedostatek hotovosti.

Nesud, připomněla si Natalie. *Lidi mají své důvody.*

Mandy jí věnovala pohled plný naivního soucitu. „Hele, myslela jsem, že tvoje matka dneska přijede z města.“

Natalie zaskřípala zuby a pak se přinutila čelisti uvolnit. „Jo, nemám tušení, co se stalo. Možná hustý provoz. Nebo do toho mohlo přijít něco v knihkupectví. Vždycky má problém se odtamtud dostat.“

„A určitě jsi jí řekla, že je celá tahle akce na tvoji počest?“

„Ví to,“ zahučela Natalie. Mandy byla hodně upřímná, ale její otázky nepomáhaly.

„A co Rick? Copak tady tvůj přítel s tebou nechce být, když máš svůj velký den?“

„Má zkušební let a nemohl se z toho vyvlíknout,“ odpověděla Natalie.

„To je škoda. Hádám, že si u Leteckých inovací vylepšuje kariéru. Když jsme spolu chodili, nikdy nic neodkladného neměl, když jsem měla v diáři velkou akci.“ Než se Natalie přestěhovala do Archangelu, Mandy a Rick spolu chodili. Zůstali přáteli, což Mandy až otravně často ráda připomínala. Teď se vytasila s mobilem. „Hele, pošlu mu fotku, aby viděl, o co přichází.“

Mandy nečekala na žádné námitky a vyfotila Natalii s otevřenou pusou a nelichotivým výrazem. Než ji Natalie stačila zastavit, fotku odeslala.

Díky, pomyslela si. A potom: *Není to žádný velký den. Je to práce, toť vše.* Rozhlédla se kolem. Kolegové si pochutnáva-

li na jednohubkách a u otevřeného baru si dolévali víno. *Žádný z vrcholných životních zážitků.*

V tu chvíli rychlé cinkání skla přitáhlo veškerou pozornost k pódiu.

„Dobré odpoledne vespolek,“ řekl Rupert, skloněný nad mikrofonem. Se svým typickým chlapeckým úsměvem se rozhlédl po shromáždění. „A tím dobrým odpolednem myslím skvělé odpoledne. A odpolednem myslím příjemnou hodinku.“

Z davu se ozvalo chichotání. „Chtěl jsem dnes věnovat trochu času oslavě. Natalii Harperovou nemusím představovat, protože ji všichni znáte, ale chtěl bych říct pár slov. Natalie!“ Rupert pokynul směrem k ní. „Pojď sem nahoru za mnou.“

Zapínala si sako a cítila, jak se červená. Věděla, že skvrna od vína bude nad klopami stále vidět. Hrudník měla vlhký a lepkavý, načichlý archivním vínem.

„Trocha historie, když dovolíte,“ začal Rupert. S oblibou se vždycky rád rozpovídal o historii rodinného podnikání v distribuci vína. „Když mě babička Clothilde pověřila vedením Pinnacle, řekla: ‚Máš jediný úkol.‘“ Předvedl dokonalou imitaci francouzského přízvuku své babičky. „Přinést světu víno a být vynikající.‘ A cesta, jak to dokázat, je pracovat pouze s vynikajícími lidmi.“ Ukročil stranou a pokynul Natalii, aby přistoupila. „Moji přátelé, Natalie Harperová ten mandát ztělesňuje. Předávám tedy mikrofon naší nové viceprezidentce digitálního skladového hospodářství.“

Tlumený potlesk ji doprovodil na pódium. Rupert zářil, jeho porcelánové zuby se jen leskly. Natalie byla v malém, maličkém koutku myslí přesvědčená, že si Rupert uvědomuje, jak ho držela nad vodou, zatímco si potřásal rukou s dodavateli a klienty a v pracovní době hrál na úkor firmy golf. To byl pravděpodobně skutečný důvod jejího povýšení.

„Děkuji,“ řekla rozpačitě. Nebyla zvyklá být středem pozornosti. Název její nové pozice zněl podivně nebo možná trochu fiktivně, když se vyslovil nahlas. Domnívala se, že to je povahou oboru, v němž pracuje. Zvolila si tohle zaměstnání pro jeho stabilitu a obchodní využitelnost. Pro někoho, kdo zvládá informační technologie a logistiku, bude vždycky místo, protože se jedná o obor, o nějž se devadesát devět procent lidí vůbec nezajímá a nebavil by je.

Řídit skladové zásoby nebylo jako být diplomat, hlubinný potápěč, vinař, knihkupec, tedy povolání, která by lidi v podstatě mohla bavit. „Jsem za tuto příležitost vděčná,“ pokračovala, „a těším se na to, čeho můžeme dosáhnout.“

Popravdě řečeno, ani ji práce nebavila, ale to nebylo důležité. Podstatné bylo mít stabilní kariéru, která ji nikdy nenechá na holičkách.

„Ještě jeden střípek z minulosti,“ řekl Rupert, mrkl na Natalii a vzal si mikrofon. „Tahle mladá dáma za mnou kdysi přišla a sháněla tady ve firmě místo. A já jsem ji ve své nesmírné moudrosti okamžitě přijal.“ Odmlčel se. „A teď se na ni podívejte – má ty své oči štěněte, ale instinkty barakudy a je pravděpodobně chytřejší než my všichni dohromady. Co udělala s naším zásobovacím systémem, není nic jiného než zázrak. Díky tomu, že si to Natalie vzala pod svá křídla, zažíváme tady v Pinnaclu vůbec ten nejlepší rok.“ Zasmál se. „Dobrá, ano, vidím, že vás nudím. Takže to ukončím jedním závěrečným prohlášením. Jediná dcera našeho guvernéra Clementse se vdává za majitele společnosti Cast Iron.“ Cast Iron, řetězec velice oblíbených luxusních restaurací, založila velice populární internetová hvězda. Jeho kreativní spojování jídla a vína vzalo svět gurmánů útokem. „Jak si umíte představit, v našem pěkném státě to bude svatba roku.“ Další odmlka. „Ptáte se, co s tím máme společného my? Nuže, nechám Natalii, aby to vysvětlila.“

Natalie sáhla po mikrofonu a přitom se ucítila. Rozlité víno a nervózní pot. Úžasné. „Pokusím se to zkrátit.

Pinnacle Wines má nyní exkluzivní zakázku: dodáme víno na svatbu Bitsy Clementsové. A poté se staneme exkluzivním dodavatelem Cast Iron.“

Její slova zdaleka nevyjadřovala složitá a napjatá vyjednávání, jimiž si prošla. Natalie vedla svůj tým až na pokraj jeho sil, dávala dohromady ideální kombinaci produktů a diskontních sazeb. Mnohamilionový kontrakt byl téměř uzavřený.

Zbývalo splnit ještě jednu podmínku – obstarat vzácné alsaské bílé víno, na němž ženich trval. Jakmile toho dosáhnou, všechny podrobnosti budou vyřešené. „Ráda bych poděkovala svému týmu – Mandy, Cheryl, Daveovi a Laně – za jejich pomoc s projektem.“ V duchu si řekla, že je to prachspřátá lež. Tým byl celou dobu jen přítěží a vyžadoval její neustálou pozornost.

„A na to si všichni připijeme,“ zahlaholil Rupert a nasadil svůj šarm, když se znovu chopil mikrofonu. I on byl během procesu spíš na obtíž. Přestože se snažil, chyběla mu podnikatelská a finanční prozíravost potřebná k přípravě komplikovaného obchodu, rád si však přisvojoval zásluhy. Byl ale natolik slušný, že Natalii odměnil novou pozicí.

Všichni pozvedli ruce se sklenicemi. Natalie se rozhlédla po místnosti na všechny ty hovořící a smějící se lidi, kteří si užívali výhled z horních kanceláří budovy.

Součástí povýšení byla i nová kancelář dost daleko od krychlového gruntu, kde sídlilo oddělení zásob. Teď bude mít svou vlastní manažerskou kancelář. Přála si to místo ukázat matce – okno od podlahy ke stropu rámuující nekonečný výhled na zvlněnou krajinu Sonomy. Útočiště od neustálého neproduktivního klábosení jejích kolegů.

Rupert se pustil do dalšího roztomilého tlachání o nadcházejícím sňatku, který s přehnaným nadšením přirovnával ke královské svatbě. Natalie sestoupila z pódia a vzala si do ruky telefon. Na displeji svítilo její každodenní ujištění: *Věřím, že jsem na správné cestě.*

Odmázla ho pryč a stiskla opakované volání, ale jak se dalo očekávat, ozvala se jí jen hlasová schránka: *Dovolali jste se do Knihkupectví ztrát a nálezů Blythe Harperové v srdci historické čtvrti San Franciska. Zanechte mi zprávu. A ještě lépe, zajděte za mnou do knihkupectví.*

Natalie žádnou zprávu nezanechala. Matka hlasovou schránku kontrolovala jen málokdy. Natalie jí místo toho poslala textovou zprávu: *O nic moc jsi nepřišla, jen mi polili halenku červeným vínem a byla jsem trapná u mikrofonu.*

Potom si všimla, že jí na telefon přišla nějaká zpráva. Vykouzla z místnosti; věděla, že ji nikdo nebude postrádat. Nepatřila k lidem, kteří k sobě přitahují pozornost. Prošla chodbou do své klidné nové kanceláře. Většina jejích věcí ležela v krabicích na podlaze. Doufala, že jí matka při své návštěvě pomůže všechno zorganizovat. Zastavila se u okna a mobilem pořídila snímek toho impozantního výhledu. Pak ho poslala matce a připsala: *Ještě lepší osobně.*

Hlasová zpráva přišla z Rickova čísla. Když ji poslouchala, trochu se nahnabila. *Ahoj miláčku, promiň, že jsem zmeškal tvůj velký den, říkal svým hlubokým přátelským hlasem. Nemohl jsem se uvolnit z toho dnešního zkušebního letu. Těším se na víkend. Miluju tě.*

Opravdu? Miluje ji? A miluje ona jeho?

Část z ní nechtěla nad odpovědí přemýšlet, ale kdyby k sobě byla naprosto upřímná, musela by si přiznat, že jiskra mezi nimi už dávno vyhasla.

Zdánlivě spolu vypadali jako ideální pár – ambiciózní manažerka ve vinařské firmě a schopný letecký inženýr a pilot. Pohledný a z dobré rodiny. Přesto se hned pod povrchem nacházela nepřehlédnutelná předvídatelnost. Natalii někdy dělalo starost, že jsou spolu prostě jen proto, že je to pohodlné. Pokud tedy pohodlné znamená stereotypní, rezervovaný vztah.

Bylo možné, že oba čekají, až to ten druhý skončí.

Z myšlenek ji vyrušilo cinknutí příchozího e-mailu. Prav-